

ren verspreiden wi aan de kerkeeraadsleden, die daarvoor in aanmerking komen, die vrage deze aan den secretaris onzer commissie, den heer J. Aug. de Groot, Admiraal de Ruyterweg 84, Amsterdam, aan. Waar hulp noodig is, daar vrage men die; onze commissie zal doen wat zij kan, om het plan te doen slagen.

Wie met raad en daad kan bijstaan, hij verzuime dit niet. Het komt er nu op aan, dat er succes volge.

Rotterdam, Juni 1919.

CORNS. IMMIG Jr.

Naar aanleiding van twee vacatures.

„Als men van een artikel werk maakt, is het, of men er hoe langer hoe meer in ziet”, heb ik eens van een bekend koopman hooren zeggen! En nu ervaar ik het zelf. Toen ik begon te schrijven over het bezoldigingsvraagstuk, heb ik me afgevraagd, of het mogelijk was, over datzelfde thema telkens weer iets nieuws te geven. Vriend Rutters hield er den gang in, door mij iederen keer, als ik te Amsterdam was, per telefoon te vragen of hij weer op wat kon rekenen. Maar nu moet ik me gaan bekorten, daar ik bevreesd ben van Rutters te zullen hooren, dat mijn bijdrage niet werd opgenomen wegens plaatsgebrek. Ik waag het nu, naast mijn maandelijksche artikelen er nog een bij te geven, dat ik gaarne wegens de urgentie gelijktijdig met een van de andere geplaatst zag.

Wie het laatste nummer van „Het Orgel” gelezen heeft, zal het opgevallen zijn, dat de pennen over bovenstaand vraagstuk druk in beweging zijn. Van meer dan een kant wordt de commissie een hart onder den riem gestoken en we voelen ons werkelijk geleid, dat ons streven en werken zoo op prijs gesteld wordt. Maar nu kom ik op de hoofdzaak waardoor ik de pen ter hand neem. In datzelfde nummer van „Het Orgel”, waarin zoveel over de groote zaak te doen is, lees ik een tweetal advertentiën, waarin de Ned. Herv. Kerk te Harderwijk en die te Emmen (Dr.) een organist vragen. In de eerste advertentie staat: „De vorige titularissen gaven vele orgel-, piano- en vioollessen”; in de tweede wordt zelfs de bekwaamheid tot het geven dezer lessen als een vereischte gesteld. Waar men dergelijke eischen stelt, of denkt, dat er zich wel iemand zal aanmelden, die durf genoeg heeft een dergelijke betrekking te aanvaarden, zou men verwachten, dat zulke kerkbesturen zoo verstandig zouden zijn, in dezen tijd met een voldoende honorarium voor den dag te komen. Doch wat leest men? Harderwijk biedt f 450.— salaris en Emmen f 750.— Van waar dat groote verschil? Is het, omdat men te Emmen voelt, dat men, wil men kans hebben iemand te vinden, dien men het geven van zulke lessen kan toevertrouwen, ten minste iets moet bieden? En denkt men te Harderwijk, dat er onder de musici Harderwijkers ¹⁾ te vinden zijn die zich zullen versjacheren voor de luttele som van f 450.— per jaar? Ik heb verbaasd gestaan over den moed, dien men heeft, om in de tegenwoordige omstandigheden

iemand van buiten te laten komen voor nog geen 900 centen per week.

Een gewone werkmán verdient tegenwoordig al heel spoedig 30 gulden en meer per week; moet dan een musicus, een Godbegenadigde, nog afhangen van de toevallige aanwezigheid van een paar menschen in zoo'n plaats, die wellicht uit medelijden den armen speelman een lesje à raison van een paar kwartjes per uur laten geven? Weet men dan niet, dat het geven van lessen niet den geheelen dag door kan geschieden? Weet men dan niet, dat er heel wat studie aan moet voorafgegaan zijn, voor en alee iemand in staat is les te kunnen geven, verkregen kennis aan anderen mede te deelen? Maar bovenal, weet men dan niet, dat goede muziek in een gemeente bijdraagt om kwade geesten te verdrijven? Heeft men nog niet ingezien, dat goede muziek een werkelijk schitterend middel zou zijn, om het publiek af te brengen van den geest van ontevredenheid, die tegenwoordig overal rondwaart? Men leze maar eens de werkliedenblaadjes. Ze staan in elk nummer vol van eischen tot vermeerdering van loon en vermindering van werktijd. Onlangs las ik nog in een bekend weekblad, dat het grootendeels overbodig is er de aandacht op te vestigen, dat zekere vereeniging reeds in den tijd, toen de machthebbers in de kerk die macht nog steeds misbruikten om den geloovigen arbeider van alle vakorganisatie verre te houden, bezig was de arbeiders op te wekken tot organisatie. Had de kerk zich toen in het algemeen meer bekommerd om de zaak en sociale hervormingen voorgestaan, naast een kerkelijk leven, tijden als we thans beleven waren er niet gekomen. Maar nu hebben we zelfs christen-socialisme, en hooren we onder den dekmantel van godsdienst dingen naar voren brengen, die geheel in strijd zijn met de woorden: „Mijn Rijk is niet van deze wereld.”

En we vragen ons af, heeft men nog niet voldoende gevoeld, dat velen zich van de kerk afwenden en hogere besturen worden bezet door de verzetmannen? Wordt niet overal het vuur der revolutie gepredikt, wordt niet overal het vuur van verzet aangestookt, en is het juist niet de kunstenaarsziel, die in staat zal zijn dat onheil af te wenden door de menschheid naar hoogere regionen op te voeren? Daarom schrijf ik dit aan het adres van die kerkeraden in het algemeen, die te laag salarieeren, niet naar hun artist omzien en de oogen sluiten voor de ellende, waarin hij verkeert. In het bijzonder wend ik mij tot de kerkbesturen van Harderwijk en Emmen om deze & op te wijzen dat voor hetgeen zij verlangen een minimum-bezoldiging gesteld moest worden van f 1500 à f 2000.

Groote oogen zullen worden opgezet als men dit leest, en toch is de vraag niet om niet te overdenken. In zulke gemeenten wonen een voldoende aantal leden der gemeente die door een jaarlijksche belasting van enkele guldens het geluk in hun gemeente kunnen brengen. Eerst als men dat zal ervaren hebben, zal blijken, dat ik goed gezien heb. Daarom hoop ik spoedig te mogen vernemen dat men aldaar besloten heeft, het salaris nader onder de oogen te zien.

¹⁾ Scheldnaam voor Heeren met veel drukte en een leege portemonnaie.

Het is noodig, dat de musicus ook af en toe eens goede muziek *hoort*, en het zou geen weelde zijn, als men bij dergelijke betrekkingen den organist de gelegenheid bood, af en toe eens een concert bij te wonen, b.v. van het Concertgebouworkest, van het Residentieorkest, of in de zomervacantie van het orkest dat te Scheveningen in het Kurhaus speelt en thans onder de leiding komt van den bekenden dirigent Schneevogt.

Uit een organisatorisch oogpunt hoop ik van heeler harte, dat geen enkele organist bereid zal zijn, zich tegen het thans geboden salaris beschikbaar te stellen. Daar de Nederlandsche Organistenvereniging alle krachten inspant, om den organistenstand op te heffen, verzwakke niemand het pogen, om door een gezamenlijk optreden die verheffing in een korte spanne tijds tot stand te brengen.

In het zelfde nummer van „Het Orgel” vindt men het verblijdende nieuws, dat een aantal nieuwe leden zijn toegetreden. Als het zoo doorgaat zijn we spoedig aan de 500. Er zit leven in deze vereeniging. Het bruist in de gelederen, er is, evenals bij de lente een ontwaking te constateeren. Niemand gooië roet in het eten. Eendrachtig helpe ieder mede. Dan kan ieder een deel van de eer krijgen, dat men in 1919 bereikt heeft, waar men vroeger niet van droomde. Helpe, wie helpen kan.

Rotterdam, Mei 1919.

CORNS. IMMIG JR.

Salarisverhooging.

Het salaris van den organist der Groote Kerk te Amersfoort is verhoogd tot f 600.